

1

ON VAS, FERRAN?

Mitja hora abans de marxar de vacances, la Cloe va trucar a en Ferran, el seu millor amic, i li va demanar de reunir-se al banc *de sempre*, davant l'edifici en el qual vivien.

11

—Ens vam acomiadar ahir a la tarda —va dir el nen des de l'altra banda de l'auricular amb un fil de veu i amb ganes de plorar. Passar un mes sense la Cloe se li feia costa amunt!

—Ja ho sé! Però amb les presses em vaig oblidar d'una cosa molt important —va xiuxiuejar impacient la seva amiga.

—Ah! Si és així, baixo. —En Ferran va arronsar les espatlles i va penjar el telèfon.

A la terrassa, la mare i l'àvia prenien la fresca i mataben el temps amb una partida

d'escacs, tot i que la mare, d'escacs, en sabia ben poc!

—No, filla, el cavall no l'has de moure... —va advertir l'àvia sense treure l'ull de les peces del tauler—. El meu alfil se'l cruspirà!

La mare va mirar enutjada l'àvia i va aixecar la cella.

—El col·locaré on vulgui —va rondinar amb la peça a la mà—. A més, és una estratègia meva.

—No em facis riure! Ha! Si el treus de la seva casella, la següent víctima serà la reina i després el teu pobre rei. Et guanyaré i haurem fet la partida més breu de la història... Per un cop, m'agradaria deixar-te guanyar! Però, filla, m'ho poses ben difícil i...

13

En Ferran va pensar que era el moment ideal per interrompre la partida.

—D'aixòòò... Torno de seguida!

La mare, encara amb el cavall a la mà, va fer una ganyota:

—On vas?

—A dir adéu a la Cloe.

—Una altra vegada? —La mare va fer cara de sorpresa, tot i que durant poca estona, perquè el soroll dels arbusts d'un dels extrems de la terrassa la va distreure. D'entremig de les fulles va aparèixer la cara riallera de la Nas-de-Mocs, la germana petita d'en Ferran.

—Jo també vinc! —va exclamar la nena.

—No —va respondre ferm el seu germà, i la Nas-de-Mocs es va tornar a capbussar darrere les plantes.

En Ferran va mirar la mare i l'àvia amb cara de pena.

—La Cloe es va oblidar de dir-me una cosa important.

—Només cinc minuts. —La mare va fer un cop d'ull al rellotge de polsera.

—Cinc minuts? —va exclamar en Ferran.

—I no arribis tard com l'altre dia! —va advertir la mare.

En Ferran estava palplantat al seu davant.

«Tard? Però si sóc molt puntual!», va pensar. Quan feia tard, era per culpa de la Nas-de-Mocs... Però a la mare no li agradava que li anessin amb raons, i això no ho entenia.

—Au, vés, no perdis el temps —va apressar-lo la mare—. A veure, on érem...

—A punt de fer un disbarat —va dir l'àvia quan en Ferran abandonava la terrassa.